

L'Orgue No 247-248 (1998/III-IV)

A folyóirat kettős száma 141 oldalt szentel a XVI. század elejétől a XVIII. század végéig terjedő időszak provenç-i orgonaépítő-dinasztiáinak. Christine Lubin-Colombi doktori disszertációjából Montpellier, Avignon, Marseille, Toulouse, Perpignan, Aix-en-Provence, Bordeaux ebben az időszakban épült orgonáit ismerhetjük meg. A korszak 1582-ben kezdődik, amikor Pierre Marchand pontoise-i orgonaépítő megérkezik Provence-ba. A kutatás öt dinasztia tevékenységét kíséri végig: a Meyssonnier, az Eustache, a Royer, a Jullien és az Isnard orgonaépítő családok orgonáit mutatja be aprólékos, részletes leírásokkal, diszpozíciókkal. Az utolsó bemutatott orgona építésének dátuma 1821, ekkor készítette el Jean-Esprit Isnard unokaöccse, Joseph Isnard a lodeve-i Saint-Fulcran-templom orgonáját.

A lap beszámol a XIV. Chartres-i nemzetközi orgonaversenyéről is, melyet az alábbiakban teljes terjedelmében közlünk:

„Bertrand Dufourcq, Franciaország nagykövete és a Társaságunk (Association des Amis de l'Orgue) alapítójának [...] fia elnökletével rendezték meg a XIV. Chartres-i orgonaversenyt. A 62 indulóból négyen jutottak a döntőbe, melyben ez évben csak előadói kategória szerepelt. Sajnálattal vettük az improvizációs verseny elmaradását, mely remélhetőleg csak ideiglenes. A négy franciából (Philippe Lefèbvre, Gilles Cantagrel, François Espinasse, René Saorgin) és három külföldiből (Martin Dean, Jon Laukvik és David Titterington) álló zsűri előtt a versenyzők előadták Bach C-dúr *toccat*a, *adagio* és *fűg*áját, két Brahms-korálrt illetve Franck *Cantabile*-jét, Pierre Cochereau *Variations sur un thème chromatique* (Variációk kromatikus témára) című művét, valamint Messiaen *Le Combat de la Mort et de la Vie* című tételét A *megdicsőült testek* ciklusból. A nagydíjat és a közönség díját most először japán nemzetiségű előadóművész nerte el, aki vitathatatlan zenei és technikai érzékenységről tett bizonyosságot (megfelelő tempók, érzékeny frazeálás, különböző stílusok ismerete és ezek összhangja). A Bach-toccat briliáns és finoman artikulált (talán az első rész szólójában kicsit manierisztikus), a *Cantabile* nagyon érzékeny interpretálása, a meglehetősen nehéz Cochereau-darabban pedig a rendkívüli folyamatosság kiváló előadóra utal. A misztérium és a költészet iránti kifinomult érzék jelent meg a *Combat de la Mort et de la Vie* oly' szeráfi utolsó részében (mely kissé unalmas az igazi átélés hiányában). A tokiói konzervatórium zongora- és orgonaszakos növendéke a harmadik helyezett Rie Hiroe, aki 1994-ben a Hannoveri Konzervatóriumban kapta diplomáját és Stuttgartban Ludger Lohmann-nál tanult. Már eddig is több második és harmadik díjat kapott különböző európai versenyeken, itt pedig művészetével és stílusával jogos sikert aratott. Szép karrier nyílik meg előtte, és várjuk, hogy újból hallhassuk.”

Enyedi Pál